

*LAMPADARUL
DE AUR*

Lucrarea lui Ioan Botezătorul

John Saunders

O făptură nouă în Cristos

Scurtă istorie a întoarcerii mele la Dumnezeu

Domnica Iovin

Lucrarea lui Ioan Botezătorul

John Saunders

În această seară aş dori să vorbesc despre Ioan Botezătorul. Mai întâi, despre misiunea lui Ioan Botezătorul, apoi despre omul Ioan Botezătorul, după aceea despre mesajul proclamat de Ioan și, în cele din urmă, despre descoperirea lui Cristos prin Ioan.

Să deschidem Biblia la Isaia 40:3, 4 „Un glas strigă: „Pregătiți în pustie calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeu nostru! Orice vale să fie înălțată, orice munte și orice deal să fie plecate, coastele să se prefacă în câmpii, și strâmtorile în vâlcele!” Isaia a scris aceste cuvinte cam cu 800 de ani înainte de nașterea lui Ioan Botezătorul. Cartea lui Isaia este prima carte profetică din Vechiul Testament. Să deschidem acum la ultima carte profetică din Vechiul Testament, Maleahi. Maleahi 3:1 „Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea. Și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați: Solul legământului, pe care-L doriți; iată că vine, - zice Domnul oștirilor.” Să citim și ultimele două versete ale Vechiului Testament, din Maleahi 4:5-6 „Iată, voi trimite pe proorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată. El va întoarce inima părinților spre copii, și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem!” Maleahi a scris aceste versete probabil cu 400 de ani înainte de venirea lui Ioan.

Iată că Dumnezeu vestește în Scriptură venirea unui om, altul decât Domnul Isus. În Scriptură acest fapt este unic. Toată Biblia proclamă venirea Domnului Isus. Dar în versetele pe care le-am citit, Dumnezeu vestește venirea unuia care urma să pregătească calea Domnului. La împlinirea vremurilor, în urmă cu aproape 2000 de ani, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Lui. A trebuit să fie pregătită calea pentru venirea Lui. Poate că vă întrebați de ce a fost așa de important ca Dumnezeu să-l trimită pe Ioan Botezătorul înainte de venirea Domnului Isus. Nu-L trimitea El pe Cristos la poporul lui Israel, un popor care avea o istorie de 2000 de ani cu Dumnezeu? De la chemarea lui Avraam și până la sfârșitul Vechiului Testament, Dumnezeu le vorbise în atâtea și atâtea rânduri israeliților. El le-a dat Legea lui Moise, istoria Împăraților, Cronicile, 1 și 2 Samuel. Le-a dat Psalmii și Proverbele lui Solomon. Oamenii aceștia aveau deja multe revelații

din partea lui Dumnezeu. Și totuși, după 2000 de ani, ei erau încă departe de Dumnezeu. Ioan a venit ca să întoarcă inimile multor fii ai lui Israel. El a venit ca premergător al lui Mesia, și a venit în duhul și puterea lui Ilie. A venit ca să întoarcă inimile părinților spre copii și inimile copiilor spre părinți. A venit ca să-i pregătească pe oameni pentru venirea Domnului Isus Cristos.

Mă gândeam la zilele când apostolul Pavel s-a aflat în Atena. Știți că duhul lui s-a întăritat la vederea atâtor idoli în acel oraș. Și când l-au dus pe colina lui Marte ca să dea socoteală de Evanghelia pe care o predica, el le-a spus ateniienilor: „Am observat că în orașul vostru aveți chiar și un altar pentru un dumnezeu necunoscut.” Probabil că ateniienii erau atât de religioși, încât nu voiau să omită niciun zeu. După ce au construit altare pentru toți zeii pe care îi cunoșteau, au mai făcut un altar și pentru un zeu pe care nu-l știau. Și Pavel le-a spus: „Pe Cel căruia voi vă închinați în necunoștință, pe Acela vi-L vestesc eu.” Eu mă gândesc că, dacă aveau un altar închinat unui dumnezeu necunoscut, aveau probabil și pe cineva care avea grijă de acel altar – un preot la altarul închinat unui dumnezeu necunoscut. Mă întreb: oare ce fel de relație avea acel preot cu Dumnezeul cel viu?

Acum aș vrea să vă pun o întrebare: Cine Îl cunoștea mai bine pe Dumnezeu: preotul din Atena care slujea unui dumnezeu necunoscut, sau Caiafa, marele preot din Ierusalim? Nu e interesant? Cu toții suntem de acord că cel din Atena nu-L cunoștea pe Domnul deloc! Dar Caiafa? El avea la îndemână toată Scriptura, cunoștea Legea lui Moise, cunoștea prorocii, era un urmaș al lui Aaron, era mai marele tuturor preoților, căci slujea ca mare preot. Dar când Fiul lui Dumnezeu - Cel care L-a exprimat în chip desăvârșit pe Tatăl - a stat în picioare în fața lui, Caiafa a spus: „Trebuie să-L răstignim!” Acest om, care avea totul la dispoziția lui, nu L-a cunoscut pe Domnul mai mult decât cel din Atena, care slujea unui dumnezeu necunoscut. De ce am deschis subiectul acesta? Pentru că oamenii din acele zile trebuiau să fie pregătiți pentru venirea Domnului.

Domnul Isus va reveni. El va veni curând, și poporul Lui este poporul Lui de aproape 2000 de ani, așa cum a fost și cazul israeliților. Poporul Domnului din ziua de astăzi trebuie să fie pregătit pentru venirea Lui. Aș vrea să lămuresc un lucru: pentru a fi numărat în poporul Domnului trebuie să fii născut din nou. Nici cunoașterea Bibliei, nici calitatea de membru într-o biserică, nimic altceva nu te poate face un copil al lui Dumnezeu decât nașterea din nou. Dar nașterea din nou nu este sfârșitul drumului, ci este doar începutul lui. Este pragul. Suntem născuți din nou atunci când primim Duhul Sfânt. Dar apoi suntem chemați să intrăm în plinătatea Domnului. El vrea să realizeze atât de

multe lucruri înainte de revenirea Lui. Oare vom fi și noi ca cei de acum 2000 de ani? În Ioan, capitolul 1 ni se spune că Domnul a venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit. O să fim și noi niște străini? În Apocalipsa, capitolul 3, citim un lucru foarte trist. Domnul Se adresează bisericii din Laodicea. El o recunoștea ca fiind biserica Lui. Și îi spune acestei biserici: „Spui că te-ai îmbogățit și că nu ai nevoie de nimic. Dar de fapt, iată cum stau lucrurile: ești sărac, ești orb, ești gol, ești nenorocit.” În această stare se află și azi mulți copii ai Domnului, oameni născuți din nou. Mulți sunt înșelați și sunt foarte mulțumiți numai cu faptul că au fost născuți din nou. Ei cred că dacă au primit viața veșnică, au primit tot ce era de primit. Dacă au primit viața veșnică, gata, totul este rezolvat! Dar Domnul vrea să-i aducă la plinătatea Lui. Domnul vrea ca ei să crească. Vedem că Domnul bătea la ușa bisericii din Laodicea. Ce trist! Domnul este afară din Biserică. El ar trebui să fie Capul Bisericii. El ar trebui să umple acel loc. Dar El stă în afara Bisericii și bate la ușă. El spune: „Oricine aude glasul Meu și deschide ușa, voi intra la El, voi cina cu el și el cu Mine.” Ce lucru de preț este să stai la masă cu Domnul Isus. Cred că o asemenea masă i-ar întări pe copiii Domnului într-o mare măsură. Domnul va veni curând.

Să citim deci, și să vedem ce s-a întâmplat în zilele lui Ioan Botezătorul, și să fim încurajați de aceste lucruri, pentru ca și noi să fim pregătiți pentru venirea Domnului. Biblia ne spune că Ioan Botezătorul a venit ca să coboare orice munte și să înalțe orice vale. Știm că Ioan n-a venit ca să niveleze munți fizici. Din punct de vedere spiritual, pe vremea lui Ioan erau niște obstacole foarte mari între Dumnezeu și poporul Lui. Un munte e ceva. O vale este un spațiu gol. Munții care îi despărțeau pe copiii lui Dumnezeu de El erau faptele lor făcute în necredincioșie. Iar văile și prăpăstiile erau inimile lor goale, lipsite de credință.

Ioan a venit cu cuvântul lui Dumnezeu. Ni se spune că el a venit în duhul și puterea lui Ilie. Ilie a făcut multe minuni. Ioan n-a făcut nicio minune. Dar el a venit cu putere. Căci cuvântul lui Dumnezeu este cel mai puternic lucru care există. Pentru a aduce înapoi credința în inimile acestor oameni, nu exista altă cale. Credința nu poate veni decât prin cuvântul lui Dumnezeu. Credința vine atunci când auzim cuvântul lui Dumnezeu. Auzim cuvântul și răspundem.

Vă invit pentru câteva momente în grădina Edenului, să-i privim acolo pe primul om și pe soția lui. Acești oameni primiseră un cuvânt de la Domnul. Domnul le-a vorbit. El le-a spus: „Puteți să mâncați din orice pom, inclusiv din pomul vieții, dar să nu mâncați din pomul cunoștinței binelui și răului, pentru că, în ziua în care veți mânca din el, veți muri.” Acum s-o privim în grădină pe Eva. Ea se întâlnește cu șarpele. Șarpele începe o discuție cu ea.

O întreabă despre pomii din care au voie ei să mănânce. Ea îi spune că din pomul cunoștinței binelui și răului nu au voie să mănânce, ca să nu moară. Dar șarpele spune: „Oh, nu veți muri! Din contră, dacă veți mânca din acel pom, veți deveni ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul, și nu veți muri.” Ce îi spunea, de fapt, șarpele Evei era că Dumnezeu este mincinos. Dumnezeu a spus: „Veți muri”, șarpele a spus: „Nu veți muri”. Eva a început să cugete la cele spuse de șarpe și s-a hotărât să creadă minciuna șarpelui. Asta înseamnă că ea, practic, a fost de acord cu spusele șarpelui: că Dumnezeu este mincinos, că Dumnezeu era împotriva lui Adam și a Evei, încercând să-i țină într-o poziție inferioară, încercând să-i împiedice să ajungă la locul potrivit lor – să fie ca Dumnezeu. În cuvintele șarpelui se afla un sămbure de adevăr. Într-adevăr, când au mâncat din acel pom, au aflat despre bine și rău. Dar au fost copleșiți de această cunoaștere. Domnul voia ca ei să I se supună Lui recunoscându-I autoritatea de Cap, să aibă parte de viața Lui, de pomul vieții, să învețe din viața Lui - din viața lui Dumnezeu, nu dintr-o viață independentă, fără Dumnezeu. Aceasta a fost o faptă uriașă, lipsită de credință. Eva a mâncat, Adam a mâncat, și apoi au murit.

Unii spun: „Cum au murit, că doar au mai trăit nu știu câți ani?” Adam a fost creat cu un duh viu. Scopul acestui duh era comunicarea, părtașia cu Dumnezeul cel viu. Când el a mâncat din acel pom, a murit din punct de vedere spiritual. Și trupul lui a început să se degradeze. După aproape 1000 de ani, a murit. La Domnul, 1000 de ani sunt ca o zi. Prin urmare, putem spune că, în ziua în care a mâncat din pom, Adam a murit chiar și fizic.

Ce este credința? Credința este atunci când Îl credem pe Domnul, când avem încredere în Domnul. Credința e ceva ce facem. Când credem în El, noi Îi răspundem lui Dumnezeu. Ceea ce a condus la căderea noastră, a tuturor, a fost acea faptă a lui Adam, când el a ales să nu creadă în Dumnezeu. A ales să creadă că Dumnezeu este mincinos. Este foarte rău să nu crezi în Dumnezeu. Dacă nu crezi în Domnul, nu înseamnă că ești neutru, ci Îi devii ostil. Oamenii care nu au credință au nevoie de cuvântul lui Dumnezeu. Când primesc cuvântul lui Dumnezeu, prin harul Lui ei pot să se încreadă în El. Aș vrea să vă dau un mic exemplu despre modul cum lucrează credința.

Cu aproximativ 500 de ani înainte de prima venire a Domnului Isus, niște oameni trăiau în robie în Babilon. Erau acolo de 70 de ani. La sfârșitul celor 70 de ani, duhurile unora dintre ei au fost trezite de Domnul ca să se întoarcă la Ierusalim. Acești oameni au răspuns cuvântului pe care l-au auzit. În inimile lor s-a născut credința în acest cuvânt. Ei l-au crezut pe Dumnezeu. De unde știm acest lucru? Pentru că au pornit către Ierusalim. Erau 300 de km între Babilon

și Ierusalim. Când cuvântul lui Dumnezeu a ajuns la acești oameni, duhurile lor au fost mișcate și ei au acționat prin ascultare. Putem vedea credința lor din ascultarea lor. Pentru aceasta a venit și Ioan Botezătorul: ca acest lucru să se întâmple cu mulți din Israel.

Avem de învățat din viața lui Ioan, pentru că modul în care Dumnezeu s-a purtat cu Ioan Botezătorul este același mod în care Dumnezeu lucrează și în viețile noastre. Credința pe care Ioan a venit să o producă prin cuvântul lui Dumnezeu, credința care a apărut în inimile noastre când am auzit cuvântul lui Dumnezeu și l-am primit, credința aceasta, deci, va fi încercată. Fiecare copil al lui Dumnezeu ar trebui să se aștepte, să fie gata ca credința din viața lui să fie pusă la încercare. În Evrei 11:17 ni se spune că și lui Avraam - părintele credinței - i-a fost încercată credința atunci când Domnul i-a cerut să-l jertfească pe singurul său fiu. Petru scrie, în 1Petru 1, că credința noastră va fi încercată prin foc. Ioan Botezătorul a primit cuvântul lui Dumnezeu, L-a crezut pe Dumnezeu și L-a urmat în supunere. Dumnezeu i-a arătat multe lucruri minunate despre Mesia. I-a zis: „Iată-L, Acesta este!” Ioan, la rândul lui, I-a spus Domnului: „Nu eu ar trebui să Te botez, ci Tu ar trebui să mă botezi pe mine.” Și acest cuvânt a fost confirmat când Ioan a văzut Duhul Sfânt al lui Dumnezeu coborându-Se peste Domnul Isus și rămânând acolo. El a vestit întregului Israel: „Iată Mielul lui Dumnezeu!” Un alt lucru spus de Ioan a fost acesta: „El trebuie să crească, iar eu trebuie să mă micșorez.”

Apoi a fost prins de Irod și aruncat în temniță. Cred că perioada cât el a stat în temniță a fost de două ori mai lungă decât cea cât a lucrat pe pământ. Au fost 30 de ani de pregătire a lui, 6 sau 8 luni de lucrare, iar apoi aproape un an și jumătate de temniță. Ioan a început să audă tot felul de întâmplări legate de Domnul Isus. Domnul Isus era foarte diferit de Ioan. Viața Lui era diferită de cea a lui Ioan. Experiența Lui era diferită de cea a lui Ioan. Ioan a crescut în locuri pustii. Domnul Isus a crescut într-un oraș, Nazaret. Ioan se hrănea cu lăcuste și cu miere sălbatică și nu bea vin. Fiul Omului a venit mâncând și bând. Ioan Botezătorul a postit mult și s-a rugat. Domnul Isus mergea la ospete date în cinstea Lui de vameși sau de farisei. Multe lucruri spuse de Domnul Isus n-au fost înțelese de nimeni. Ucenicii lui Ioan Botezătorul au venit la acesta să-i spună ce făcea Cel pe care Ioan Îl vestise. Ioan a intrat atunci într-un fel de ceață spirituală. Atunci când el a arătat către Domnul Isus și a spus: „Iată Mielul lui Dumnezeu!”, totul era limpede pentru el. N-a avut nicio îndoială atunci când L-a văzut pe Duhul Sfânt rămânând asupra Domnul Isus. Acum însă, a început să se întrebe: „Oare am alergat degeaba?” În cele din urmă a trimis la Isus pe

unul dintre ucenicii lui ca să-L întrebe: „Tu ești Cel care trebuia să vină sau să așteptăm pe altul?”

De ce vă spun toate aceste lucruri? Pentru că, iată, credința lui Ioan Botezătorul a fost pusă la încercare. Mă aflu acum într-o cameră plină de oameni a căror credință va fi pusă la încercare. Iar credința noastră nu este niciodată încercată într-un loc foarte luminat, unde putem vedea totul clar, ci într-un loc care, din punct de vedere spiritual, este plin de ceață și noi nu putem vedea nimic în fața ochilor, cum i s-a întâmplat și lui Avraam când Domnul i-a spus: „Du-te și adu ca jertfă pe fiul tău.” Cum se poate așa ceva? Și totuși, acesta este cuvântul Domnului. Vrei să-L crezi, vrei să te încrezi în El? Rețineți: credința înseamnă acțiune. Credința lui Ioan a fost pusă la încercare, și încercarea aceasta a venit când el se afla în împrejurările cele mai cumplite. Cred că lui Ioan nu-i trecuse prin cap niciodată că va ajunge să fie arestat și va sta în temnița lui Irod. Cred că acest lucru l-a luat prin surprindere. Probabil că a început să se întrebe: „Nu cumva Dumnezeu este supărat pe mine? Oare am făcut vreo greșală, și acum suport mânia lui Dumnezeu? În plus, nu înțeleg nici ce aud în legătură cu Acela despre care am mărturisit eu!” Ce răspuns i-a trimis Domnul Isus lui Ioan? Cred că Domnul Isus i-ar fi putut fi mai de ajutor lui Ioan. Nu-i așa că ar fi putut să-i spună: „Du-te repede la Ioan și spune-i: „Nu-ți face nicio problemă, Eu sunt Mesia, poți fi sigur de asta!””? Domnul a răspuns: „Du-te și spune-i lui Ioan ce vezi: orbii văd, șchiopii umblă, săracilor li se propovăduiește Evanghelia. Ferice de acela care nu găsește o pricină de poticnire în Mine.” Frați și surori, când credința noastră este pusă la încercare, fericit este cel care nu găsește în Domnul o pricină de poticnire. Când credința noastră este încercată, avem toate motivele să cădem, ca și Eva. Suntem foarte tentați să spunem ceva contrar cuvântului lui Dumnezeu, ca și rămășița lui Israel care s-a întors să reconstruiască Templul: ei au început bine, s-au apucat să zidească, dar apoi au ajuns într-o ceață spirituală, așa încât în cele din urmă au spus: „Nu a sosit vremea să zidim Casa Domnului.”

Gândiți-vă la Iov. În viața lui au venit niște greutăți foarte mari. Și nu știa motivul. Știți care era motivul? De ce ne încercă Domnul credința? De ce permite Domnul să fie încercată credința noastră? De ce îi permite vrăjmașului să vină și să ne ceară ca grâu? Pentru că atunci când stăm neclintii în El, în ce a spus El, și nu privim la împrejurări, nu ascultăm minciunile, ci spunem „Chiar dacă mă va omori, eu tot al Lui sunt!”, vrăjmașul este dat de rușine; șarpele cel vechi este dat de rușine, și Dumnezeu nostru primește slavă. El poate spune așa cum a spus despre Iov. „Iată-! Tot își păstrează integritatea, chiar dacă tu

Mă provocă împotriva lui fără motiv.” Nu fiți surprinși când vine ziua încercării. Poate că va veni de mai multe ori în viața voastră. Țineți minte un lucru: Domnul este drept. El spune adevărul, chiar dacă toți oamenii s-ar dovedi a fi mincinoși. Cuvântul Lui este adevărul. Nu dați înapoi! Poate nu vedeți nimic, dar știți în Cine ați crezut. Continuați să vă încredeți în El, și Domnul va primi multă slavă.

Ioan Botezătorul a fost un om pus deoparte pentru Domnul, umplut cu Duhul Sfânt încă înainte de nașterea sa. A fost un om care a trăit mult timp într-o părtășie strânsă cu Dumnezeu cel viu, un om ascultător, care a fost gata ca el să se micșoreze numai ca Domnul Isus să poată crește. Domnul Isus a spus că niciun om născut din femeie nu este mai mare decât Ioan Botezătorul. În Vechiul Testament, poate numai o singură persoană este mai mare decât Ioan: Adam, care nu a fost născut din femeie. Eu nu mi-aș dori această particularitate a lui Adam, pentru că măreția lui a sfârșit în căderea lui. Dar apoi Domnul Isus a spus: „Cel mai mic din Împărăția cerurilor este mai mare decât Ioan.”

Iată-mă aici, în seara aceasta, într-o cameră cu mulți care poate sunt mici în Împărăția cerurilor, dar sunt în ea; căci noi am fost născuți în această Împărăție când am crezut. Modul în care a lucrat Dumnezeu în viața lui Ioan nu este ceva special; Dumnezeu nu Se poartă așa numai cu câțiva. Noi am fost chemați la ceva mai mult decât la ce a fost chemat Ioan. Am fost chemați să fim despărțiți de această lume; am fost chemați să fim plini de Duhul; am fost chemați să avem o relație și mai apropiată cu Dumnezeu cel viu. Domnul Isus a spus: „Rămâneți în Mine.” Am fost chemați să fim prietenii Lui și să-I fim supuși, pentru că Domnul Isus a spus: „Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă spun Eu.” Frați și surori, și în noi trebuie să existe dorința aceasta de a ne micșora.

Sufletul omenesc are un instinct. Instinctul acesta din noi ne spune să ne înălțăm cât mai mult. Însă calea către viață este să coborâm; să ne plecăm din ce în ce mai mult. În noi este ceva care vrea să se înalțe. Câteodată chiar noi, creștinii, petrecem atât de mult timp urmând acest instinct greșit. Ce a spus Domnul Isus? „Eu sunt blând și smerit cu inima.” Smerit cu inima. Nu dorea să Se înalțe pe Sine. Cel care dorește să se înalțe deasupra tuturor este Satan. El spune: „Mă voi înălța. Mă voi ridica.” Domnul Isus însă vine smerit.

Știți ce problemă avem noi? Suntem prea puternici. Nu vrem să coborâm. Nu suntem gata să ne micșorăm, ca să-L lăsăm pe Domnul Isus să crească. Domnul nostru este credincios. El ne va trece în viață prin multe împrejurări inexplicabile, și ne vom întreba de ce ni se întâmplă asta? Dar Domnul încearcă să ne ducă la capătul puterilor noastre, ca să auzim vocea Lui atât de liniștită:

„Încrede-te în Mine, nu în tine. Coboară! Coboară și stai în Cristos! Ascuns în Cristos! Fii gata să te micșorezi și să-L lași pe Domnul să crească în tine.”

Acum aș vrea să vă spun câte ceva despre mesajul lui Ioan. Ioan vestea două lucruri: „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape.” El a venit ca să vestească un botez al pocăinței, spre iertarea păcatelor. Toate acestea par destul de simple. Dar, de fapt, aceste cuvinte ascund două taine care au fost descoperite pentru prima dată omului. Nu au fost descoperite acum, în seara aceasta, ci atunci, când le-a spus Ioan.

„Împărăția cerurilor este aproape.” Pentru copiii lui Israel, acesta era un concept nou. Știți ce așteptau ei? Așteptau să vină împărăția lui David. Așteptau să se ridice un urmaș al lui David, să preia tronul strămoșilor lui și să conducă poporul Israel la slava pe care o avusese în timpul lui David și Solomon. Dar Ioan a venit ca să vestească Împărăția cerurilor. Ce înseamnă Împărăția cerurilor? În perioada Vechiului Testament, Dumnezeu a făcut multe lucruri. Toate lucrurile făcute de El sunt ca și niște modele. De exemplu, dacă v-aș arăta o schiță a unei case și v-aș întreba: “Ce este asta? O casă?”, ați spune: “Asta nu e o casă, este imaginea unei case”. Toate lucrurile din Vechiul Testament sunt ca niște imagini. Nu sunt realitatea lucrurilor pe care le dorea Dumnezeu, ci o imagine a lor – a lucrurilor pe care El avea să le facă la împlinirea vremurilor. Domnul nu a fost mulțumit cu sângele taurilor și al țapilor. Dar acest sânge era o imagine a zilei în care Fiul lui Dumnezeu urma să vină și să-Și verse scumpul sânge pentru păcatele noastre. Inima lui Dumnezeu nu dorea un Templu fizic în Ierusalim, ci, prin acel Templu, El declara că într-o zi va exista o Casă făcută din pietre vii. Toate lucrurile din Vechiul Testament vorbesc despre Cristos și Biserica Lui. Ce binecuvântare pentru noi să trăim în zilele când imaginile acelea au devenit realitate! Ioan a venit ca să vestească începutul acelor zile. „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape!”

Un alt lucru vestit de Ioan era botezul pocăinței spre iertarea păcatelor. Nu botezul spre iertarea păcatelor, ci botezul *pocăinței* spre iertarea păcatelor. Acum probabil că vă gândiți așa: “Am crezut că numai sângele Domnului Isus iartă păcatele. Dacă Dumnezeu poate ierta păcatele printr-un botez al pocăinței, de ce L-a mai trimis pe Domnul Isus?” Însă Ioan vestea acest botez, prin care spunea oamenilor să creadă în Cel care urma să vină. Să citim din Faptele Apostolilor, capitolul 19, versetul 4: „Atunci Pavel a zis: Ioan a botezat cu botezul pocăinței, și spunea norodului să creadă în Cel ce venea după el, adică în Isus.” Așadar, oamenii au auzit Cuvântul lui Dumnezeu, au venit la Ioan în pustie, prin credință; s-au înfățișat înaintea lui ca să fie botezați, crezând în Cel

care avea să vină, așa cum făceau și în Vechiul Testament atunci când veneau la Templu cu jertfele lor, privind înainte către jertfa desăvârșită a lui Dumnezeu. Noi privim înapoi către jertfa desăvârșită a lui Dumnezeu. Acum nu mai există jertfă pentru păcate, numai jertfa Domnului Isus de la Calvar. Această chestiune a botezului era un concept nou. În Vechiul Testament nu găsim niciun alt loc care să vorbească despre asta. Existau niște legi despre spălare, dar ca oamenii să vină la râul Iordan, să pășească în Iordan, să-și mărturisească păcatele și să fie botezați în râu - acesta era un lucru nou. Însă, întrucât cuvântul lui Dumnezeu este puternic (vă aduceți aminte ce am spus mai înainte: că este lucrul cel mai puternic care există, pentru că prin El a fost creat întregul Univers), oamenii au răspuns la acest cuvânt venind. Este interesant că au venit și niște farisei și saducheii. Ioan le-a spus: „Cine v-a învățat să fugiți de mânia viitoare, pui de năpârcci, pui de șerpi?” Prin aceasta voia să le spună că ei sunt legați de cel rău. În Biblie scrie, după cum am citit și eu, că fariseii și saducheii au venit să fie botezați. Dar lucrul acesta mi s-a părut ciudat. Așa că m-am uitat cum scrie în greacă. Acolo scrie că ei au venit la botez. Cu alte cuvinte, au venit și ei să vadă ce se întâmplă, să audă ce spunea Ioan. Dar ce fac oamenii aceștia aici? N-au venit cu credință, ca ei să fie botezați. Au venit la botez. Ca niște spectatori. Ceilalți oameni au venit prin credință - nu din curiozitate, nu din dorința de a imita pe alții, ci prin credință. Au crezut în Cel care avea să vină, adică în Isus, și-au mărturisit păcatele și au fost botezați.

Aș dori să vă vorbesc despre trei lucruri. Mai întâi, ce este pocăința? Câteodată acest lucru poate să pară destul de complicat, dar eu aș vrea să-l prezint într-un mod foarte simplu. Pocăința este o întoarcere la Domnul. Cum? Crezând în El. Crezând cuvintele Lui și aducând fapte de pocăință. Aceasta le spunea Ioan fariseilor. „Dacă ziceți că vreți să vă pocăiți, atunci să văd fapte ale pocăinței!” Când ne întoarcem la Domnul și credem în El, facem exact opusul a ceea ce au făcut Adam și Eva, care s-au întors cu spatele la Domnul și nu L-au crezut pe El, ci au crezut minciuna. Când ne întoarcem către Domnul și-L credem pe El, El este credincios ca să ne mântuiască. Când vine la tine cuvântul Lui, nu-ți împietri inima. Și cu siguranță omul n-ar trebui să-și împietrească inima atunci când aude cuvântul care poate mântui, care poate naște din nou. Însă, și după ce am fost născuți din nou, cuvântul Domnului va veni iarăși și iarăși la noi. Vă rog să vă aduceți aminte că am spus că nașterea din nou este numai pragul. Domnul vrea să ne ducă la plinătatea Împărăției Lui. Dumnezeu nostru are un plan. În Efeseni ni se spune că acest plan este un plan veșnic. Dacă planul lui Dumnezeu este veșnic, înseamnă că El îl avea încă înainte de cădere. Cu alte cuvinte,

Dumnezeu nu i-a creat pe oameni ca să-i mântuiască. Omul creat de Dumnezeu nu era destinat să cadă. Mulți creștini se rătăcesc crezând că scopul final al lui Dumnezeu este mântuirea. Dar dacă deschidem Biblia la sfârșit, la ultimele două capitole, Apocalipsa 21 și 22, vedem acolo cetatea noului Ierusalim, unde se află Tronul lui Dumnezeu. Ioan a vestit: „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape”. La împlinirea vremii, Dumnezeu a început să construiască acea cetate, nu din lucruri materiale, ci din lucruri spirituale. El aduce aceste lucruri spirituale în viața poporului Lui. Aur, care ne vorbește de viața lui Dumnezeu. Aurul acelei cetăți este atât de curat, încât e transparent. Știți cum se scot impuritățile din aur: prin foc. Impuritățile ard, și aurul se curățește. Acea cetate este făcută și din mărgăritare, din perle. În Scriptură, perla vorbește de suferință. Atunci când o creatură vie este profund rănită de ceva iritant, care a pătruns în carnea ei, rezultatul este formarea unei perle. Din această mare suferință iese ceva foarte frumos. Cetatea mai este făcută și din pietre prețioase. Pietrele prețioase sunt, de fapt, cărbuni. Cărbunile se află undeva în adâncime, sub un munte, sub o presiune foarte mare, într-un loc întunecat, unde este și o temperatură ridicată. După o vreme, din el se formează o piatră prețioasă. Domnul vrea să scoată din viețile noastre aur - aur curat, perle și pietre prețioase. Vă aduceți aminte că am vorbit despre încercarea credinței. Când trecem prin încercări, apare în viața noastră multă suferință.

Biblia ne spune că Dumnezeu zidește Trupul lui Cristos în dragoste. Când frații și surorile se adună în Domnul și se iubesc unii pe alții, împlinind porunca Domnului, când se zidesc unii pe alții în dragoste (nu o dragoste superficială, ci o dragoste ca aceea cu care El ne-a iubit pe noi; dragostea aceea care îl pune pe celălalt mai presus de tine însuși), nimic dintr-o astfel de relație în Cristos nu se pierde. Totul este depozitat, totul este luat și pus în cetatea aceea. De 2000 de ani creștinii se adună în Cristos. Domnul ia orice lucru care are valoare spirituală, din viețile fraților și surorilor care se adună sub autoritatea Lui, și construiește cetatea din cer. Eu cred că această cetate este aproape gata. Poate că ceea ce Domnul lucrează acum în viețile voastre, în legătura noastră ca frați și surori, va forma ultima cărămidă care va face ca acea cetate - Mireasa lui Cristos - să fie gata. Domnul va veni curând! Mai avem timp să ne pregătim pentru venirea Lui, însă nu avem timp de pierdut. Căutați să aflați dorința Domnului cu privire la acea cetate. Când pe pământ se adună frați și surori în Numele Domnului Isus, ceea ce se realizează este o reprezentare la scară mică a ceea ce este în cer. Tot ceea ce este în cer este și aici pe pământ. Da, probabil că, aici, produsul realizat nu arată așa de finisat, cum îl vom vedea acolo în cer.

După ce am vorbit deci puțin despre pocăință și despre Împărăția lui Dumnezeu, aș vrea acum să spun câte ceva și despre botez. Ioan a venit ca să boteze poporul. Domnul Isus a mers și El la Ioan să fie botezat. Dar, mai târziu, El a vorbit despre un alt botez. A spus: „Eu am un botez cu care trebuie să fiu botezat, și cât de mult doresc să vină acel ceas!” Ioan a vestit că Domnul Isus ne va boteza cu Duhul Sfânt. La Rusalii, oamenii care au crezut au fost botezați. Mulți care sunt aici în seara aceasta au fost botezați. Ce înseamnă botezul? Vă aduceți aminte ce am citit în Faptele Apostolilor, 19. Când Pavel s-a întors la Efes, a găsit acolo niște ucenici pe care i-a întrebat: „Ați primit voi Duhul Sfânt când ați crezut?” Ei i-au răspuns: „Nici n-am auzit măcar că a fost dat un Duh Sfânt.” „Dar cu ce botez ați fost botezați?” le-a zis el. Și ei au răspuns: „Cu botezul lui Ioan.” Atunci Pavel a zis: „Ioan a botezat cu botezul pocăinței și spunea norodului să creadă în Cel ce venea după el, adică în Isus.” În continuare se spune că Pavel i-a botezat în Numele Domnului Isus Cristos.

Ce este botezul? Biblia ne spune că este un singur botez. Tot ce v-am spus până acum vorbește despre acel singur botez. Botezul reprezintă moartea, îngroparea și învierea Domnului Isus. Adevărul este că atunci când ai crezut în El, ai fost botezat în El. Nu când ai intrat în apa botezului, ci, printr-un singur Duh, noi toți am fost botezați într-un singur Trup, în Cristos. Atunci ce s-a întâmplat când te-ai botezat în apă? Ai declarat față de puterile din locurile cerești, față de îngerii din cer, față de frați și surori, față de întreaga lume, că ești în Cristos, că ești o persoană botezată în Cristos. Acest lucru s-a întâmplat atunci când ai crezut în El. Apoi, în ascultare de El, ai primit și botezul în apă. Frați și surori, este foarte important să trăim realitatea botezului. Botezul ne-a despărțit de această lume, ne-a înviat în Cristos și ne-a așezat împreună cu El în locurile cerești. Cereți de la Domnul realitatea botezului în viețile voastre. Iar dacă nu ați fost botezați în apă, făcând astfel această declarație, căutați să aflați de la Domnul cum trebuie să ascultați în această problemă.

Acum aș vrea să vorbesc puțin despre descoperirea lui Isus Cristos prin Ioan Botezătorul. Ioan Botezătorul ni l-a descoperit pe Isus ca pe Cel care vine, Cel trimis de Dumnezeu și Cel veșnic. El a spus: „După mine vine Unul.” Domnul Isus este Cel care a venit în lume. El a venit ca să ne mântuiască. Noi nu ne puteam ridica până la El, de aceea El a trebuit să se aplece către noi. S-a golit de Sine Însuși ca să vină la noi. El este Cel care a venit și care va veni din nou. Dar știți că El nu a venit din propria Lui inițiativă. Tatăl L-a trimis pe Fiul. Domnul Isus, așadar, este Cel care Se supune Tatălui Său, Cel care nu face nimic din proprie inițiativă. El spune numai ce-L aude pe Tatăl spunând, El face numai

ce-L vede pe Tatăl făcând. Întotdeauna este cu ochii la Tatăl. Îl iubește pe Tatăl. Se supune Tatălui. El este Cel trimis. El este blând și smerit cu inima. Duhul Lui locuiește în noi. Deci Cel care nu caută nimic pentru Sine, Omul acesta smerit, locuiește acum în noi, prin Duhul Sfânt.

Domnul Isus este și Cel veșnic. Ioan spune: „Cel care vine după mine este mai mare decât mine, pentru că El a fost înainte de mine.” Știm cu toții, din Biblie, că Ioan a fost zămislit înainte de Domnul Isus și s-a născut înainte de Domnul Isus. El a fost, probabil, cu 6 luni mai în vârstă decât Domnul Isus. Noi toți din această cameră am avut un început, atunci când ne-am născut. Înainte de acest început nu am existat. Este însă Unul care a existat și înainte: Domnul nostru Isus Cristos, care este Fiul lui Dumnezeu, sau, ca să spunem și mai corect, El este Dumnezeu Fiul. Trebuie să înțelegem clar cine este Domnul Isus. El este a doua Persoană a Dumnezeului trinitar. El este Dumnezeu Fiul. El este veșnic. El este Cel veșnic. El este Dumnezeu adevărat, Cel care te iubește, care te-a iubit în chip desăvârșit. Este Dumnezeu adevărat, care Și-a dat viața pentru tine. Când spunem că El este Fiul lui Dumnezeu, lucrul acesta e foarte corect. Pentru mine însă, parcă nu e de-ajuns, pentru că în diferite locuri din Biblie vedem că acest titlu este deținut și de alții. În Genesa și în Iov, îngerii sunt numiți fii ai lui Dumnezeu. În genealogia din Evanghelia după Luca, Adam este numit fiul lui Dumnezeu. Cineva ar putea spune: fiu al lui Dumnezeu înseamnă un trimis al lui Dumnezeu; poate chiar ca Ioan Botezătorul. Sau fiii *Împărăției*, fiii lui Dumnezeu. Noi suntem fii ai lui Dumnezeu, dar nu suntem *Fiul*. Numai după înviere, după ce Domnul i-a spus: „Toma, nu fi necredincios, ci credincios. Pune-ți degetul în palma Mea și mâna ta în coasta Mea”, Toma a făcut această declarație: „Domnul Meu și Dumnezeul meu!” Domnul Isus este Dumnezeu Fiul. Domnul este Cel care vine, Cel trimis și Cel veșnic.

El este, de asemenea, și Cel puternic. Ioan Botezătorul a spus: „Cel care vine după mine este mai puternic decât mine.” Ioan a venit în duhul și puterea lui Ilie. Destul de puternic, nu? Dar Domnul Isus este Cel puternic, Cel triumfător. El l-a biruit pe cel rău cu desăvârșire. El a câștigat biruința. Și toți cei care Îi aparțin Lui au parte de această biruință, ca și atunci când David l-a omorât pe Goliat. În acea zi, un singur om a dus lupta și a obținut victoria, însă tot Israelul s-a bucurat de acea victorie.

Domnul Isus este Cel sfânt. Ioan Botezătorul a spus: „Eu nu sunt vrednic să-I dezleg cureaua încălțăminte.” În acele zile oamenii umblau peste tot încălțați cu sandale și picioarele se murdăreau foarte tare. Când ajungeai la cineva acasă, persoana respectivă îți spăla picioarele în semn de cinstire. Probabil robul cel mai

neînsemnat făcea acest lucru. Ioan Botezătorul a spus însă că el nu este vrednic nici măcar să-I scoată Domnului sandalele din picioare. Ce să mai vorbim de spălatul picioarelor! În niciun caz să-L boteze pe Domnul Isus. Pentru că Domnul Isus este Cel sfânt. Ioan era un om drept, plin de Duhul Sfânt încă înainte de nașterea lui, despărțit de lume; trăia în posturi și în rugăciuni, ducând o viață austeră, într-o părtășie strânsă cu Dumnezeu. Și totuși, el a văzut sfințenia Domnului Isus și și-a dat seama că nu era vrednic nici măcar să-I atingă picioarele. Numai Unul singur este sfânt: Domnul Isus. Nimeni altul. Și totuși, minunea minunilor: toți cei care au fost botezați în Isus au fost îmbrăcați în haina dreptății Lui. Au fost făcuți sfinți. Domnul Isus ne-a făcut așa. Sfinți în El. În El, Cel sfânt.

El este și Cel care botează cu Duhul Sfânt. Cu toții am fost botezați, prin Duhul, într-un singur Trup. La Rusalii, Duhul a fost turnat peste Biserică, și, de atunci începând, oricine a devenit creștin a fost botezat cu Duhul Sfânt. Poate vor veni unii și vor spune că trebuie să aveți nu știu ce fel de experiență a botezului cu Duhul. Dar să știți că botezul cu Duhul Sfânt a avut loc deja. Dacă ești în Cristos, ai avut parte de acel botez.

Domnul Isus este și Unsul. Când El a fost botezat, Duhul Sfânt S-a coborât asupra Lui sub forma unui porumbel, și a rămas peste El. Binenteles că Domnul Isus a fost născut din Duhul lui Dumnezeu. El este Dumnezeu. Dar Duhul Sfânt a coborât asupra Lui în vederea lucrării pe care urma s-o facă. În Nazaret, când a mers la sinagogă, Domnul Isus a citit din cartea prorocului Isaia: „Duhul Sfânt este peste Mine, pentru că M-a uns ca să vestesc săracilor Evanghelia...” Acea ungere a fost asupra Domnului Isus și mai deplin atunci când a înviat din morți și S-a înălțat la cer. El a fost încununat cu slavă și cinste și uns cu ungerea lui Dumnezeu. Citim despre această ungere în Psalmul 133. Untdelemnul este turnat pe cap. Domnul Isus este Capul Trupului. În Psalmul 133 se spune că untdelemnul coboară de pe capul lui Aaron. Domnul Isus este Marele nostru Preot. Untdelemnul coboară pe tot trupul, până la marginea veșmintelor. Noi suntem în El. Poate că nu deținem prea mult din El, dar să zicem că suntem măcar picioarele. Picioarele sunt cele care ating pământul, iar noi suntem pe pământ astăzi. Untdelemnul coboară peste întregul trup, până la picioare. Noi suntem unși ca să lucrăm în Trupul lui Cristos. Care dintre noi? Orice frate și soră în Cristos are această ungere. Noi suntem o Împărăție de preoți, sub autoritatea Marelui nostru Preot. Domnul Isus este Unsul, și toți cei care sunt în El au parte de această ungere pentru lucrare, în vederea slujirii.

Ioan ni l-a arătat pe Domnul Isus ca Fiul al Tatălui. Să citim din Ioan 3:35. Ioan Botezătorul a spus: „Tatăl iubește pe Fiul și a dat toate lucrurile în mâna

Lui”. Ştiţi că, la ultima cină, ucenicii au spus: „Doamne, arată-ni-L pe Tatăl!” Domnul Isus le-a spus: „De atâta vreme sunt cu voi şi nu M-aţi cunoscut? Dacă M-aţi văzut pe Mine, L-aţi văzut pe Tatăl.” Mulţi oameni cred că în Vechiul Testament Îl vedem pe Tatăl, iar în Noul Testament Îl vedem pe Fiul. Adevărul este că nimeni nu L-a cunoscut pe Tatăl până când Fiul nu i L-a descoperit. Încă de la bun început, din Geneza, Cel cu care ne întâlnim este Cuvântul lui Dumnezeu. “La început era Cuvântul, şi Cuvântul era cu Dumnezeu, şi Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El.” Cel pe care Îl întâlnim în Vechiul Testament este Dumnezeu Fiul. Apoi, când Fiul S-a golit pe Sine şi a devenit om, ni L-a arătat pe Tatăl. El este reprezentarea perfectă a Tatălui. Ioan Botezătorul L-a prezentat pe Domnul Isus ca Fiu al Tatălui.

El L-a mai revelat pe Domnul Isus şi ca Judecător. La început am spus că El este Cel care vine. Ioan a spus: „Iată că securea este deja înfiptă la rădăcina pomului. Orice pom care nu aduce roadă bună va fi tăiat şi aruncat în foc.” Apoi a spus că Domnul stă pe ogor cu secera în mână şi este gata să cureţe ţarina. El va strânge grâul în hambar şi va arde pleava cu un foc care nu se stinge. Poate credeţi că aceste două ilustraţii sunt două moduri de a spune acelaşi lucru: se face judecată între copacii buni şi copacii răi, apoi se va face judecată între grâu şi pleavă. Dar, de fapt, pentru ca a doua judecată să fie la fel ca prima, ar trebui să se facă judecată şi între grâu şi neghină. Însă, în a doua ilustraţie, se spune că se scoate grâul şi se arde pleava. Ce ne arată acest lucru?

Sunt două judecăţi. Pe prima o vom numi judecata de la Scaunul de domnie mare şi alb. Acolo vor fi judecaţi necredincioşii. Niciunul dintre ei n-a adus roade bune - toţi ajung la judecată. Dar Biblia ne spune că, înainte de acea zi, „judecata începe de la Casa lui Dumnezeu.” Vine un timp când vom sta înaintea Scaunului de judecată al lui Cristos. Aceasta nu este o judecată între credincioşi şi necredincioşi. Toţi cei care vor veni la acea judecată vor fi credincioşi. Toţi cei care ajung acolo sunt copii ai Tatălui, spălaţi în sângele Mielului. Judecata aceasta nu are ca scop să determine cine ajunge în rai şi cine ajunge în iad. Toţi cei care se prezintă la Scaunul de judecată al lui Cristos au viaţa veşnică. Noi ne vom înfăţişa la Scaunul de judecată al lui Cristos, unde se va stabili cine primeşte moştenirea. Biblia este plină de promisiuni cu privire la moştenirea ce va fi dată creştinilor. Problema este că toate aceste promisiuni sunt nişte promisiuni condiţionate. „Celui ce va birui îi voi da să şadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum şi Eu am biruit şi stau cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.” „Cel care va birui va cârmui popoarele cu un toiağ de fier.”

„Dacă suferim împreună cu El, vom și domni împreună cu El.” Mie nu îmi plac cântările acelea care spun că toți vom fi acolo și vom domni împreună cu Cristos. Când se ajunge cu cântatul la asemenea cuvinte, eu sau tac, sau schimb puțin cuvintele, ca să fie mai corecte. Știi că, într-adevăr, vor fi mulți care vor domni în cer cu Cristos, și aș dori să fiu și eu unul dintre ei. Dar când ne naștem din nou, cu toții suntem prunci în Cristos. Toată lumea iubește bebelușii. Dacă vrei să-ți faci prieteni noi, du-te undeva în public cu un bebeluș în brațe. Oameni pe care nu-i cunoști vor veni și vor începe să vorbească cu micuțul. Toată lumea iubește bebelușii. Dar copilul trebuie să crească. Dacă un copilăș de șase luni e la fel de mic și după zece ani, nu mai spui despre el că e adorabil – e o tragedie; căci ce este minunat la un bebeluș este faptul că el crește. Cât de mult dorește Dumnezeu ca cei mici în Cristos să crească! Să zicem că ești fiul unui împărat. Când ai un an, se întâmplă ceva cu părinții tăi. Nimeni nu-ți va încredința ție împărăția ca s-o conduci, ci ea va fi încredințată unui regent, până când vei crește și te vei maturiza. Dacă niște părinți foarte bogați mor, nu bebelușul lor primește moștenirea, ci ea este pusă la dispoziția tutorilor, până când copilul crește și devine responsabil; atunci va primi el moștenirea.

Frați și surori, acestea sunt zilele când trebuie să creștem în Cristos. Viața noastră aici pe pământ este scurtă, și scopul acestei vieți este să creștem de la starea de prunci în Cristos la cea de fii maturi ai lui Dumnezeu. Dacă te pierzi pe cale, dacă rămâi un bebeluș, într-o zi vei sta în fața Scaunului de judecată al lui Cristos. Acolo nu se va hotărî dacă vei fi primit în cer, ci se va hotărî dacă vei primi răsplata de a domni cu Cristos în Împărăția Lui. La prima judecată, un copac este diferit de altul. La a doua judecată, e vorba de spicul de grâu, în care se află ceva care e scump pentru Domnul. Restul e nefolositor. În voi este ceva prețios pentru Domnul, și, probabil, sunt și multe lucruri nefolositoare. Pavel ne spune, în Corinteni, că în acea zi lucrarea fiecăruia va fi încercată prin foc. Fie că este aur, argint sau pietre scumpe (și vă aduceți aminte de cetatea lui Dumnezeu care este făcută din aur, mărgăritare și pietre scumpe; argintul vorbește de mântuire), ori lemn, fân și trestie. Eu poate am asupra mea o mare avere – am aur și pietre scumpe în buzunare, și voi nici nu vă dați seama de asta. Sunt lucruri foarte prețioase, dar sunt mici. Sau, această cameră poate să fie plină de paie, care, însă, nu valorează nimic. Pielele sunt voluminoase, iau foc și ard cu flacăra mare. Însă pietrele scumpe și aurul se nasc în foc.

Ioan Botezătorul ni l-a descoperit pe Domnul Isus ca Judecător, ca Rege și ca Mire. El a spus: „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape.” Și apoi: „Cine are mireasă este Mire.” Acea cetate a lui Dumnezeu, noul Ierusalim, este

împodobită ca o mireasă pentru mirele ei. Ea este Împărăția, ea este Mireasa, ea este o locuință pentru Dumnezeu în Duhul. Iar Domnul Isus este Împăratul și Mirele, și Cel care umple acea cetate cu glorie. Ai tu o relație apropiată cu Domnul, ca mireasa cu mirele ei? Domnul dorește să aibă această relație cu tine. Nu doar să-L slujești, ci, în primul rând, să-L iubești. Ai în inimă acea dragoste dintâi? Ioan Botezătorul a spus: „Iată Mielul lui Dumnezeu.” Înțelegi descoperirea făcută de Ioan Botezătorul despre Domnul Isus? Cel care vine, Cel trimis, Cel veșnic, Cel puternic, Cel sfânt, Cel care botează, Unsul, Fiul Tatălui, Judecătorul întregului pământ, Împăratul și Mirele - „Iată Mielul lui Dumnezeu!” El te-a iubit până la capăt, în chip desăvârșit. Vrei să te hotărăști în inima ta să fi unul dintre aceia care-L urmează pe Miel oriunde merge El? Astăzi, dacă auzi glasul Lui, nu-ți împietri inima, cum au făcut cei din pustie. Spune-i „Dă” Domnului Isus!

Să ne rugăm: *„Tată, Îți mulțumim pentru robul Tău, Ioan Botezătorul, Îți mulțumim pentru lucrarea pe care ai făcut-o în viața lui. Îți mulțumim pentru descoperirile pe care i le-ai dat cu privire la Cristos. Doamne, acest om care, în timpul vieții lui, nu a intrat în Împărăția Ta, ne vorbește atât de mult nouă, celor care am fost născuți în această Împărăție. Vrem, Doamne, să intrăm în realitatea plinătății Tale. Vrem să fim dintre aceia care Te urmează cu o inimă plină de dragostea dintâi. Fă această lucrare în noi, Doamne, și noi Te vom slăvi pentru veșnicie! Îți cerem aceasta în Numele Domnului Isus. Amin!”*

O făptură nouă în Cristos

Scurtă istorie a întoarcerii mele la Dumnezeu

Domnica Iovin

Binecuvântat și preamărit să fie în veci de veci Dumnezeu-Tatăl care, prin jertfa Fiului Său prea iubit, ne-a chemat din întuneric la lumină, din moarte la viață și de sub puterea Satanei la Dumnezeu, ca să slujim de laudă slavei Sale și spre lauda slavei harului Său.

Este pentru prima dată când am înțeles că este bine să scriu, chiar dacă pe scurt, istoria întoarcerii mele la Dumnezeu. Înainte de a începe, mi-am adus aminte de cartea distinsei surori Iuliana Visky, cu aceeași temă, din care citez un scurt paragraf – scurt, dar cu un conținut profund, frumos, care taie de la rădăcină intențiile firii pământești: „Dumnezeu m-a izbăvit de iscusința înfrumusețării mele, deși această ispită mă atrage mereu”. Câtă sinceritate, umilință și dezbrăcare de sine, așa ca slava neștirbită să fie a Domnului! (Citat din cartea „Cele trei cruci”).

Din părinți trupești m-am născut la 13 noiembrie 1927 și am fost singurul lor copil. Ceilalți trei copii, care s-au născut după mine, n-au supraviețuit. Părinții mei, Gheorghe și Clementina, fiind ortodocși convinși (fratele mamei mele a fost preot), m-au crescut în toată râvna religiei strămoșești și într-un zel naționalist înflăcărat. Numai Cuvântul cel viu al lui Dumnezeu a putut „să surpe întăriturile și să răstoarne izvodirile minții și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu ...” (2 Corint. 10:4-5) și să mă scoată din moștenirea pe care am primit-o de la părinți.

În vara anului 1943 l-am cunoscut pe tânărul Mihail - el avea 18 ani, iar eu, 16. Era în timpul celui de al doilea război mondial. Vremurile erau tulburi. Eu tocmai m-am întors la Arad de la Chișinău, din Basarabia, unde tatăl meu a fost detașat cu serviciul pentru un timp. Sovieticii s-au retras din Chișinău, devastând tot ce au mai putut în urma lor. Tatăl meu a fost trimis să reorganizeze depoul de locomotive C.F.R. și să înființeze o școală de mecanici. Ca să nu fim o familie divizată, mama mea și eu am locuit acolo cu tata un an. Acolo am făcut clasa a V-a de liceu (1942-1943). N-a durat mult și frontul s-a schimbat. Sovieticii au înaintat spre Apus, au recâștigat Basarabia, și mulți români basarabeni s-au refugiat în România.

Amintesc de Chișinău, pentru că acolo, la vârsta de 15, ani am fost pentru prima dată cercetată de gândul destinului meu veșnic. A început să mă preocupe

nesiguranța vieții, moartea, și mi s-au ridicat multe întrebări. S-a înfiripat în mine o presimțire vagă că ceva deosebit, mare și foarte important se va întâmpla în viața mea.

Cunoștința cu tânărul Mihail n-a fost deloc la întâmplare, ci a fost rânduită de Dumnezeu. El s-a născut și a crescut într-o familie de credincioși bapțiști și, chiar dacă atunci nu era încă întors la Dumnezeu, avea o ținută și un comportament moral deosebit. În vremea aceea adunările creștine evanghelice erau închise prin dispoziție guvernamentală. La puțin timp după ce ne-am cunoscut, ne-am atașat unul de altul într-o serioasă legătură de sentiment tineresc, loiali și sinceri. A fost începutul în fire. Nedespărțiți fiind, Mihail a venit cu mine la biserica ortodoxă. Lucrurile au evoluat în așa fel, că el a ajuns dirijorul corului mixt liturgic și cultural, mare vedetă sportivă în fotbal, iar tatăl meu era nespus de încântat că „un fiu rătăcit (baptist) s-a întors la “biserica-mamă”, adică biserica ortodoxă”.

Între timp războiul s-a terminat, și adunările creștine evanghelice s-au redeschis. Mihail a fost atras irezistibil la vatra lui spirituală. Acum, l-am urmat eu pe el. Dimineața cântam în cor la biserica ortodoxă, iar după masa și seara mergeam la Adunare. Domnul Isus veghea asupra noastră, planul Lui era minunat pentru noi. Mihail s-a întors la El, a avut în mod real experiența nașterii din nou, a cunoscut toată puterea Evangheliei Harului. Întoarcerea lui a fost cu adevărat o întoarcere din morți, o schimbare totală și radicală a întregii sale vieți. Toată legătura cu lumea, cu activitatea de până atunci și cu orice fel de relații, s-a destrămat. Cu adevărat, el a devenit un om nou în Cristos și toate cele vechi s-au dus.

Aceasta, însă, a însemnat și moartea legăturii dintre noi doi. El mi-a spus clar și răspicat: „Am murit și pentru tine. Nu voi putea trage nimic din cele vechi pe tărâmul meu cel nou! Nu voi merge înaintea lui Dumnezeu cu lista dorințelor mele și să-I spun: “Semnează, Doamne!” Ci voi merge cu foaia goală și-I voi spune: „Scrie, Doamne, ce vrei Tu, căci robul Tău ascultă și semnează”. Nu-ți pot promite nimic pentru viitor! Nu mai sunt al meu! Mă voi căsători și cu cea mai neagră țigancă, dacă aceasta va fi voia Lui!”

Aceste declarații categorice au cutremurat toată ființa mea. Le-am respins cu indignare, dar nimic nu s-a schimbat. Când ne mai întâlneam uneori, el îmi citea versete din Biblie, îmi vorbea despre Domnul Isus și despre mântuirea prin har. Înveninată de gelozie, l-am urât și pe el, și tot ce-mi spunea. Am refuzat să cred că există un asemenea Cristos! În prezența lui, care era acum plin de pacea lui Dumnezeu și trăia din plin în starea de neprihănire pe care am câștigat-o în Cristos-Domnul, eu mă simțeam murdară, nenorocită, umilită și disperată.

Zbuciumul meu a fost cumplit. Am încetat și eu să mai merg la biserica ortodoxă, spre marea supărare a tatălui meu. Am încercat să atenuez greutatea despărțirii mergând la Adunare. Dar mă zbăteam cu toată disperarea să înțeleg și eu ce este acea „naștere din nou”. Am început să bâjbâi, să caut urmele drumului celui nou. Eram chiar în preajma bacalaureatului. Îmi era cu neputință să repet materiile cerute pentru examen, din ultimii patru ani de liceu. Dar și groaza că pot pierde examenul mă mistuia. Așa o rușine n-aș fi putut suporta. Mi-a mers vestea că vreau să mă pocăiesc pentru un băiat care m-a părăsit. Tatăl meu clocotea de mânie și căuta să mă oprească de la a merge la Adunare. Atunci, într-o zi, pe când examenul se apropia și eu eram total nepregătită, am îngenunchat și, pentru prima dată, m-am rugat cu cuvintele mele, așa cum am simțit, și nu după rugăciunile învățate. Am zis, cu lacrimi: „Doamne, dacă mă ajuți să iau bacalaureatul, și nu oricum, ci de la media 7 în sus, Te voi sluji toată viața mea!” Domnul a fost îndurător cu sufletul meu ars și chinuit și a primit rugăciunea mea puerilă. Am luat bacalaureatul cu media 8.10. Când privesc în urmă, mă minunez cum El m-a călăuzit și la acest examen.

În comisia de examen era și fosta mea profesoară-dirigintă din ultima clasă de liceu. Era o femeie de o rară prestanță, exigență și severitate. Ne-a predat științele sociale, logica și filozofia. Tot dânsa ne-a supravegheat în timpul lucrării scrise la examenul de franceză. Eu am avut de tradus un text din română în franceză. Un singur cuvânt nu l-am știut: „verdeață”. Am lăsat locul gol și am tradus mai departe. Profesoara se plimba printre bănci, s-a oprit în dreptul meu, la spate, și a văzut ce-mi lipsește. Cât a putut mai discret, mi-a șoptit cuvântul: „verdure”. Acest gest din partea unei profesoare care era de temut a fost mai presus de orice așteptare. Când, înainte de a intra la examenul oral, m-a văzut în hol cât eram de palidă și emoționată, m-a mângâiat pe față și m-a încurajat: „Să n-ai emoții, tu ai fost o elevă bună!” A fost un gest rupt din cer!

După acest examen, la care am reușit prin harul lui Dumnezeu, zbuciumul meu s-a încins și mai tare. Am căutat să mă întâlnesc cu fratele Ioanovici Damaschin, fost teolog și profesor, care s-a întors la Dumnezeu în Arad, într-un mod excepțional, stârnind furia acerbă a episcopiei. I-am pus întrebările care mă chinuiau, i-am mărturisit refuzul meu de a părăsi vreodată religia strămoșească, i-am cerut explicații cu privire la nașterea din nou, etc., etc. El mi-a răspuns clar, biblic, frumos, dar eu n-am înțeles nimic.

În acest timp, Mihail și tinerii care s-au întors la Dumnezeu atunci, în valul acela mare de trezire, se rugau pentru mine. Într-o seară liniștită de sfârșit de vară, senină, cu cer înstelat, Mihail și încă doi tineri m-au condus acasă de la

Adunare. Eu eram nervoasă și răspundeam tăios la mărturiile lor. Dar deodată, o pace adâncă și dulce mi-a cuprins toată ființa. Uimită, am zis: „Dar de unde vine pacea asta, că numai ce am fost în culmea tulburării?” Ei au tăcut. Dar, când am ajuns în colțul străzii, aproape de casă, s-au oprit și au zis: „Să ne rugăm pentru Domnica”. Eu mi-am zis în sinea mea: „Să se roage ei, că eu nu știu!” S-au rugat pe rând toți trei. Asupra mea s-a lăsat, ca niciodată, toată povara păcatului. Am înțeles, ca-ntr-o lumină venită din cer, că sunt păcătoasă! Nu m-a mai interesat problema religioasă, ortodoxism, baptism, etc. Nicio obligație față de religia strămoșească! Mă apăsa păcatul și trebuia să strig după iertare și scăpare! Și am strigat! M-am trezit rugându-mă ca una care nu vrea să meargă la pierzare! Scurt! Dar am cerut iertare și o întâlnire fără frică cu Domnul Isus!

A venit marea despoșărire, eliberare, bucurie, liniște, pace! M-am despărțit alta de cei trei și am intrat în cămăruța de vară din curte. Acolo, mama și tata stăteau mai liniștiți ca oricând. Eram așa de fericită. I-aș fi cuprins în brațe. Dar m-am limitat doar să le iau mâinile, le-am sărutat și am spus doar atât: „De acum înainte veți vedea o mare schimbare în viața mea!” Ei n-au înțeles, dar au tăcut uimiți. Prezența Domnului i-a ținut în liniște. Dar ce a urmat când tata a înțeles ce s-a petrecut cu mine - un cuptor de foc! Mama m-a iubit și a fost de partea mea.

Sărmanul meu tată! N-a putut suporta că „m-am pocăit” amăgită de un băiat care „mi-a sucit capul” și apoi m-a părăsit. Se doza cu alcool și seară de seară urla, striga, mă certa, mă înjura, pe mine și pe toți pocăiții, și mă blestema. Cele mai usturătoare batjocuri la adresa mea, ca fată, și cele mai negre preziceri asupra viitorului meu, amenințări și ocări au curs asupra mea ca o ploaie torențială, dar ele nu m-au clintit.

Acum aveam pacea lui Dumnezeu, lumina Cuvântului, Duhul Adevărului drept călăuză, tăria și răbdarea sfinților în suferință. În fața tatălui meu nu plângeam, ci purtam în tăcere osânda și ocară. Dar odată s-a întâmplat că, în culmea furiei, a devenit violent și, cum tocmai mânca la masă, a venit spre mine cu cuțitul și cu furculița până la fața mea și a răcnit ca un leu: „Te lași de pocăință?” Plină de pace, cu Biblia deschisă în mâini, am răspuns: „Nu mă las”, și lacrimile îmi curgeau pe Biblie. A fost nevoit, sărmanul, să se retragă neputincios. Nu m-a bătut, eram firavă, slabă, dacă m-ar fi bătut, m-ar fi îngropat. Dar sănătatea mi s-a șubrezit foarte mult.

Mult m-am rugat pentru el! I-am cerut Domnului să-l ierte pentru tot ce face cu mine, singurul copil. Dar, când a auzit că vreau și botezul, atunci a fost o culme a răului și a împotrivirii. Mi-a spus: „Dacă te botezi, eu mă sinucid! Dacă

ai curajul să-ți iei pe conștiință răspunderea vieții mele, botează-te! Eu mă voi arunca în fața trenului!” Mărturisesc că nu m-am așteptat la așa ceva și m-am îngrozit. Am tăcut, dar am renunțat la ocazia aceea de botez. Am început, însă, o viață de post și rugăciune, cerând Domnului să-l dea la o parte din calea mea, să-i taie puterile, iar pe mine să mă întărească în așa fel, ca a doua șansă să n-o mai pierd.

Faptul că n-am promis că nu mă voi boteza, l-a clătinat pe sărmanul tatăl meu. Atunci m-a surprins ce propunere mi-a făcut. Era într-o sâmbătă seara. A doua zi, duminică ar fi urmat botezul. A zis așa: „Mă voi ruga în seara asta, ca la noapte Dumnezeu să-mi dea un semn. Vreau să știu care din noi avem credința cea adevărată!” (El era sigur în sinea lui că semnul va fi în favoarea lui.) Am înțeles că se aștepta la un vis. Eu, însă, nu m-am gândit la un vis și în noaptea aceea nici nu m-am culcat. Am așteptat să-mi vorbească Domnul prin Cuvântul Lui.

Toți ai casei, tata, mama și bunica s-au culcat, lumina s-a stins. Eu m-am retras în cămăruța de vară din curte, mică și cu pământ pe jos. Era destul de rece. Am petrecut toată noaptea în rugăciune, în citirea Cuvântului și în lacrimi. A fost o noapte de luptă. Plânsul, zbuciumul mi-au zguduit trupul, dar nu mi-au atins duhul. Lacrimile s-au unit cu ușoare vinișoare de sânge din nas. Cuvântul pe care l-am citit atunci, cu răsunet deosebit în inima mea, a fost de la Faptele Apostolilor, capitolul 7, dar mi s-a oprit atenția și la capitolul 6, versetul 15. M-a impresionat ca niciodată până atunci ce splendoare a slavei lui Dumnezeu s-a văzut pe fața lui Ștefan! Mi-aduc bine aminte că m-am rugat fierbinte ca Domnul să-i vorbească într-adevăr tatălui meu. Am mărturisit sincer: „Doamne Isuse, eu nu-Ți pot cere să strălucească și fața mea așa ca a lui Ștefan în ochii tatălui meu, nu sunt vrednică de așa ceva, dar Te rog să-i arăți adevărul că sunt pe calea Ta și nu sunt o rătăcită, așa cum mă acuză el!”

Când s-a făcut ziua, am intrat în casă. Eram obosită ca după o trudă grea. Tata plecase la biserica lui. În duminica aceea a fost liniște în casă. El nu mi-a spus nimic, iar eu n-am îndrăznit să-l întreb. Abia luni seara, fără a fi sub influența alcoolului, mi-a zis: „Vino, să-ți spun ce am visat”. În visul lui se lupta cu un câine, care voia să-i sfășie paltonul lui îmblănit, dar el a alungat câinele. După aceea s-a întors spre soare și, în soare, a văzut o oștire mare de îngeri care străluceau frumos și în mijlocul lor eram și eu, strălucind ca ei!

În inima mea mă simțeam fericită cum nu mi-aș fi închipuit. Domnul Isus m-a adeverit! Dar sărmanul tatăl meu avea o minte întunecată de păcat. El a interpretat visul cu totul altfel! A pretins că, din cauză că el a alungat câinele,

eu voi străluci în soare! Câinele era Mihail, „banditul și escrocul de pocăit” care m-a vrăjit, dar el mă va salva. Orice aș fi încercat să-i spun în seara aceea era de prisos, dar știu că de multe ori am prins momentul când era treaz și liniștit și i-am mărturisit Cuvântului Adevărului. Sărmanul, nu s-a întors la Dumnezeu. Dar, spre sfârșitul vieții, fiind cantor la biserică, se ducea dis-de-dimineăță la biserică, la slujba de dimineăță, și cânta în strană din Psalmi. Venea acasă plângând și-mi spunea că a înțeles că i-a vorbit Psalmul!

Domnul Isus mi-a ascultat rugăciunile și a venit a doua ocazie de botez, pe 15 februarie 1948. Au fost frați și surori care m-au sfătuit să nu-i spun tatălui meu decât după botez. Acest lucru nu l-am putut accepta. Cu trei zile înainte, am prins momentul când tata era treaz și i-am spus: „Tată, duminică voi primi botezul!” Răspunsul a fost: „Fată, bagă-ți mințile în cap și nu fă așa ceva! Nu iau în considerare ce ai spus!” La care, ultimele cuvinte ale mele au fost: „Eu te-am înștiințat”.

În vremea aceea, Adunarea fraților baptiști maghiari era singura care avea baptister. Era departe de noi. Spun sincer că sufletul îmi era cutremurat de frică, eram slăbită de luptă și ocări, n-am avut niciun sprijin omenesc, și tot neamul meu era pornit cu furie și batjocură împotriva mea. Mi-am pregătit o cămașă de noapte, simplă, din pânză albă, pe care, din fericire, a aveam, pentru că am făcut-o chiar eu la școală, la orele de lucru de mână. (Astăzi, am văzut în reviste creștine, fetele se botează îmbrăcate în dantele, ca miresele!) Slăvesc pe Domnul că, pentru mine, botezul a fost cu adevărat o moarte și o îngropare împreună cu Domnul Cristos și o înviere împreună cu El la o viață nouă, chiar dacă atunci n-am fost conștientă de această realitate, doar mai târziu. Atunci, însă, a fost un act de ascultare pe viață și pe moarte!

De asemenea, sâmbătă seara mi-am pregătit într-o valiză foarte mică strictul necesar și am ascuns-o după ușă, între perete și dulap. M-am gândit că dacă tata nu mă va primi, va trebui să plec din casă. Dar unde, asta n-am știut!

Duminică dimineăță am plecat, numai cu știrea mamei, la Adunarea din Șega. Dar nu i-am spus mamei unde va fi botezul. De multe ori tata m-a amenințat că vine la Adunare și îi nenorocește pe toți de acolo. Mi-a fost teamă ca nu cumva să vină acolo în timpul botezului și să facă scandal. La amiază n-am mers acasă. M-a luat o soră la ea, dar n-am putut să mănânc. Am plecat singură, pe jos (era după război, și orașul nu avea nici autobuze și nici tramvaie) până departe în Pârneava, ca să fiu prima acolo.

Nu-mi aduc aminte câți au fost gata pentru botez, atunci. Dar am fost fericită să fiu botezată de fratele Pitt Popovici, Domnul Isus să-l binecuvânteze

și să-i pregătească cununa de bun slujitor al Evangheliei! Sala Adunării era plină. Deodată, o surpriză copleșitoare: pe ușa laterală, chiar în apropierea baptisterului, cine apare? Mama mea cea scumpă! Plângea și mă căuta cu ochii dragostei inimii ei. Frații i-au adus repede un scaun, astfel că, atunci când eu m-am îndreptat spre apă, am trecut prin fața ei. Mi-a prins mâinile, m-a strâns în brațele ei, m-a sărutat cu obrazul plin de lacrimi, apoi m-a lăsat să cobor în apa morții. Nici astăzi nu știu cine a îndrumat-o, cine a ajutat-o să ajungă acolo, cum a scăpat de tata. S-ar putea că mai târziu ea mi-a spus, dar eu nu mai țin minte. Dar despre tata țin minte că mi-a spus că în duminica aceea a stat cu părinții lui - bunicii mei -, cu fratele lui și familia lui, au băut, au plâns și m-au blestemat. M-au declarat moartă pentru ei.

După botez am venit toți la Adunarea din Șega, unde a avut loc punerea mâinilor și cina Domnului, în slujbă fiind fratele Ioan Truța senior. Seara târziu am pornit spre Gai, spre casă, într-un grup mai mare. Deși frica mă încerca, Domnul Isus m-a ținut în credință, ca un copil care nu știe altceva decât să privească la El. El a și pregătit totul. În grup era și sora Aurica Buglea, o tânără aleasă, credincioasă. Drumul ei nu era spre Gai, dar ea a venit tăcută cu noi. Când grupul s-a împrăștiat, ea s-a apropiat afectuoasă de mine și mi-a spus: „Eu merg cu tine până acasă! Dacă tatăl tău va voi să te bată, eu te scot! Te iau și te duc acasă la noi, la Tisa”. A fost un înger al lui Dumnezeu pentru mine! Părinții și sora ei, Lidia, locuiau în comuna Tisa, lângă Hălmaj, județul Arad. Dar tocmai atunci Aurica era în trecere în Arad, căci Domnul a călăuzit-o!

Am intrat timidă în casă, cu mama și cu Aurica. Tatăl meu era culcat în pat cu fața în jos și o mână îi atârna pe lângă pat. Încet, i-am luat mâna și i-am sărutat-o, dar el m-a îmbrâncit cu brutalitate și a gemut ca o fiară junghiată. Am înțeles că nu mă primește în casă. Mi-am luat mica valiză de după ușă și am plecat cu Aurica. În noaptea aceea am găzduit la mătușa ei, iar dimineața am plecat la Tisa, lăsând-o pe mama cu inima frântă.

La Tisa, Aurica, Lidia și mama lor s-au purtat minunat cu mine. M-au îngrijit ca pe un copil orfan, bolnav și sărac. Am petrecut bine și frumos cu ele și în Adunarea din Tisa, în Cuvânt și rugăciuni. Am fost, într-adevăr, din punct de vedere omenesc, lipsită de toate drepturile la viață și la bucuriile tinereții. Dar Îl aveam pe Domnul Isus și-mi era îndeajuns. El mi-a dat har și putere să suport sărăcia - eram foarte slab îmbrăcată, tata m-a vitregit și în această privință. Fără serviciu, fără perspectivă de căsătorie, făcută de răsul fetelor de seama mea, acoperită de rușine, ocară și osândă în fața lumii, totuși cântam cu bucurie laudele Domnului în casa de la Tisa!

Domnul Isus a fost și cu mine în cuptorul în cuptorul de foc. Eu n-am ars, dar au ars toate pretențiile firii vechi, toată mândria de altă dată, multă deșertăciune, multă zgură! Iar când Domnul a văzut de bine că mai sunt fire de ars, m-a pus în cuptoare și mai încinse. Căci El, Marele Artist, nu-și lasă opera din mâini, până nu o vede desăvârșită, așa ca să-și vadă limpede chipul Său în ea! Laudă și mărire Lui!

Prin har pot să mărturisesc, spre slava lui Dumnezeu, că nu numai acum, la bătrânețe (am 79 de ani) văd lucrurile în felul acesta, ci, chiar și atunci, la tinerețe, de curând născută din nou, când încă nu eram crescută în cunoștința Cuvântului Vieții, El m-a făcut conștientă că m-a chemat într-o școală aspră și grea, ca să-mi descopere frumusețea slavei Sale și a căilor Sale drepte, sfinte și curate. Dumnezeu nu este numai dragoste, El este și sfânt, neprihănit și drept, și dragostea Lui iubește împreună cu adevărul. Pe căile harului se învață și disciplina, pentru că harul îl susține cu putere pe cel credincios. Ce frumos este cuvântul din Psalmul 23:4b: „... toiagul și nuiaua Tă mă mângâie”. Toiagul înseamnă cârmuirea, providența, ocrotirea și acoperământul iubirii Sale; nuiaua înseamnă disciplinarea, aducerea la supunere și ascultare a întregii ființe.

Smerirea și umilința sunt lecțiile cele mai înalte ale credincioșiei Sale. Frângerea, zdrobirea și despărțirea de eul vechi, dat morții, sunt temelia vieții biruitoare în puterea învierii Domnului Isus Cristos.

În timpul cât am stat la Tisa, s-a ivit o situație deosebită. Lidia a fost cerută în căsătorie de doi băieți în același timp. Ea dorea sincer să cunoască voia lui Dumnezeu și s-o accepte, oricare ar fi fost. Unul din pretendenți era mai arătos și mai atrăgător decât celălalt, dar acesta din urmă era mai credincios. Lidia mi-a propus o zi închinată Domnului în post și rugăciune împreună cu ea. Eu nu aveam niciun pretendent, eram a nimănui, dar era adevărat că și situația mea cerea o rezolvare. Aveam nevoie ca inima mea să fie cu adevărat frântă și supusă, ca să accept orice răspuns din partea Domnului, căci, sinceră să fiu, inima mea ar fi dorit refacerea legăturii cu Mihail.

Cu frică și cu cutremur am acceptat propunerea Lidiei. Domnul Isus a cunoscut că amândouă eram sincere și nu ne jucam de-a ghicitul în Biblie. La sfârșitul zilei de post ne-am rugat și fiecare și-a luat Biblia ei. Regret că nu-mi amintesc ce cuvânt a primit Lidia, dar știu că acel cuvânt a fost în favoarea băiatului mai puțin arătos, și ea l-a primit. Mai târziu s-au căsătorit. Pentru mine Cuvântul a vorbit atât de clar, ca o lumină cerească venită de la Tatăl Luminilor și Dumnezeu oricărui har, referindu-se la Mihail. Am închis ochii, am deschis Biblia și, în locul unde am pus degetul, scria așa: „Poate că el a fost despărțit

de tine, pentru o vreme, tocmai ca să-l ai pentru veșnicie, dar nu ca pe un rob (al păcatului), ci cu mult mai pe sus decât pe un rob: ca pe un frate preaiubit, mai ales de mine, și cu atât mai mult de tine, fie în chip firesc, fie în Domnul” (Filimon vv. 15-16). A fost cutremurător, frumos, divin, dar greu de crezut într-o vreme ca aceea, când gheața morții nu dădea niciun semn de topire.

Între timp, acasă, mama se topea de dor. Atunci, ea i-a pus în vedere tatălui meu: „Dacă nu mă lași să-i scriu fetei să vină acasă, plec și eu!” În sfârșit, l-a înduplecat. Am stat la Tisa șapte săptămâni ca într-un cuib cald, iar la plecare Aurica s-a dovedit din nou inimă de aur, așa cum îi era numele. Mi-a spus: „Merg iarăși cu tine, să văd dacă tatăl tău te primește și nu te bate. Dacă nu te primește, te aduc înapoi la noi!”

Am ajuns acasă seara. Tata stătea la masă cu spatele la ușă. Cu mâna dreaptă ținea țigara, iar mâna stângă o ținea pe masă. Am intrat, am salutat și, pe la spatele lui, m-am aplecat pe mâna lui și i-am sărutat-o. Dar n-am primit niciun răspuns. Un an de zile n-a vorbit cu mine nicio frântură de cuvânt, dar scandalurile de seară au continuat ca și înainte, pe tonul cel mai înalt, cu mici excepții. Ploaia de batjocuri n-a încetat. De multe ori o rugam pe mama: „Dacă este gata mâncarea, te rog, dă-mi să mănânc. Căci dacă vine tata, nu mai pot înghiți!”

Sora Aurica Buglea a rămas necăsătorită, dar a trăit în curăție și slujire. A murit la vârsta de 40 de ani, în grea suferință, de cancer. În ultima zi n-a mai vorbit, n-a mai putut mișca niciun deget. Dar în ultima clipă, a ridicat brațele în sus și a zis cu voce tare: „Uite-L că vine!” Au întrebat-o: „Cine vine?” A mai putut să spună: „Vine Domnul Isus în calea mea!” În mormântarea ei a prilejuit o mare sărbătoare frățească și vestirea Evangheliei Domnului Cristos unei mari mulțimi.

Laud și slăvesc pe Domnul pentru această usturătoare prigoană! Foamea și setea mea după Cuvânt m-au dus la Pâinea vieții și la Izvorul apelor vii. Cuvântul îmi vorbea deslușit, îmi întărea credința, pașii, mă mângâia și mă îmbărbăta. Uneori, printre lacrimi cântam și mă acompaniam la ghtară. N-am mai frecventat Adunarea din Șega, am evitat orice posibilitate de a-l întâlni pe Mihail. Am rămas la Adunarea din Gai, unde nu erau decât câțiva frați bătrâni și câteva surori bătrâne. Nici cor, nici orchestră, nici predici iscusite. Frații erau oameni simpli, dar erau sinceri, calzi și iubitori. Tineretul consta din patru fete și un băiat. A fost bine și frumos. Prin harul care mi s-a dat, am slujit în cadrul Școlii duminicale, și frații se bucurau. Ori de câte ori m-a chemat vreo soră mai în vârstă din alte Adunări din Arad să o însoțesc în misiune printre surori, am acceptat cu bucurie. Astfel, am fost pe la Tăuți, însoțind-o pe sora Ileana Șerfezi,

pe la Batăr, iar cu Lidia, înainte de a se căsători, am vizitat surorile din mai multe sate din jurul Hălmajului. Am mers pe jos din sat în sat, uneori pe drum de șes, alteori peste dealuri. Mi-amintesc doar de câteva sate: Aciuți, Aldești, Luguzău, Buteni.

Domnul Dumnezeu nostru nu întârzie în împlinirea planurilor Sale de dragoste și de sfințire. După acel an de gheață, cu foc împreună, tatăl meu a trebuit să plece la București, pe timp de o lună, la cursuri de reciclare. Acolo Domnul a lucrat în chip minunat. În camera lui a fost găzduit, împreună cu el, fratele Secheșan din Gurahonț. Acest frate l-a slujit atât de frumos pe tatăl meu, încât, prin el, Domnul i-a muiat și i-a deschis inima. I-a vorbit și din Cuvânt, îi făcea frecții când îl durea capul, i-a oferit o altă imagine a „escrocilor de pocăiți”. Tata a venit acasă alt om. În același timp primise vestea că tatăl lui (bunicul meu) era pe moarte, și acest lucru i-a cutremurat ființa. Ne-a comunicat că vine, iar eu îl așteptam cu presimțirile unei mari dezlegări, pe care Duhul lui Dumnezeu mi le-a comunicat. Eram tot timpul atentă și, când am auzit că deschide poarta, am ieșit în pragul casei, am stat și m-am uitat la fața lui. Plângea și bărbia îi tremura. Atunci am fugit în brațele lui și ne-am îmbrățișat cu dulceața mult așteptată a împăcării.

Mi-a spus emoționat: „De acum nu mă mai lupt cu tine, căci m-am trezit că mă lupt cu Dumnezeu. Ești tot copilul meu, și îți voi respecta credința, iar tu să o respecti pe a mea”. Calvarul s-a încheiat frumos pentru mine, după trei ani. El n-a fost în stare de mai mult, dar Domnul cunoaște adâncurile ființei și lucrează după înțelepciunea Sa.

În tot acest timp, Mihail a mers înainte pe drumul lui cu Dumnezeu. Așa cum i-au fost întoarcerea și pocăința, de la rădăcină la ramură, credința: ca aceea dată sfinților odată pentru totdeauna, așa i-a fost și consacrarea: deplină, onestă, loială. Domnul l-a chemat la slujirea Evangheliei Sale, fără recunoașterea neapărată a autorităților omenești, ci sub călăuzirea și autoritatea Duhului Său cel Sfânt. Unde Duhul lucrează, acolo sunt și roade.

Între tata și Mihail eu am fost răstignită și dată morții, dar nu spre putrezire, ci pentru o înviere mai bună, prin puterea învierii Celui întâi născut dintre cei morți. Domnul a pus un sigiliu greu pe inima lui Mihail, pe care numai El l-a putut rupe. Și l-a și rupt, la vremea Lui. De la întoarcerea fiecăruia din noi la Dumnezeu, când a avut loc și despărțirea, tot trei ani a ținut gheața morții. Împăcarea tatălui meu cu mine a avut loc în martie, 1949, dar puțin înainte, în ianuarie, Soarele Îndurării și al Neprihănirii a topit lespedea de gheață și a făcut să apară frumusețea curată și sfântă a primăverii în inima tânărului Mihail. A

fost o revelație prin har divin, pe care mi-a comunicat-o într-o scrisoare plină de mireasma celor mai gingașe simțăminte înnoite și curățite de sângele Mielului. Cuvântul pe care el l-a primit de la Domnul și mi l-a scris a fost: „Scoală-te, iubit-o, și vino, frumoaso! Căci, iată, a trecut iarna; a încetat ploaia și s-a dus. Se arată florile pe câmp, a venit vremea cântării și se aude glasul turturicii în câmpiile noastre. Se pârguiesc roadele în smochin, și viile înflorite își răspândesc mirosul. Scoală-te, iubit-o, și vino, frumoaso. Porumbița din crăpăturile stâncii, ascunsă în scobiturile prăpăstiilor, arată-mi fața ta și fă-mă să-ți aud glasul. Căci glasul tău este dulce, și fața ta, plăcută” (Cânt. cânt. 2:10-14).

Slavă și mărire lui Dumnezeu pentru acest Cuvânt în care se poate vedea toată istoria trăită sub preasfânta Lui cârmuire și veșnica Lui dragoste. Așa s-a împlinit și Cuvântul de la Tisa!

Când această scrisoare, ca o perlă scumpă în șiragul lucrărilor lui Dumnezeu în viața mea, a ajuns la mine, era 7 Ianuarie 1949. Era un ger cumplit, dar m-am îmbrăcat cu cojocul bunicii mele și m-am ascuns în cămăruța de vară din curte, în care am petrecut acea frumoasă noapte în prezența scumpului meu Mântuitor și Domn Isus Cristos. În cămăruță toate erau înghețate. Am îngenunchat pe pământul înghețat, am citit scrisoarea și m-am rugat: „Doamne -Domnul meu Isus, Te rog să faci din căminul pe care mi-l vei da o Betanie pentru frați și o redută împotriva infernului!” Așa a fost, slavă Lui!

Mare este Domnul, minunat și vrednic de laudă, iar lucrările Lui sunt minunate ca El!

25 august 2006 - Chicago

